

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Bartoše a Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. P. Ch.**, zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Veselým, Nerudova 348, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024, čj. MPSV-2023/181966-513/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, čj. 15 A 24/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se obrátil na Ministerstvo práce a sociálních věcí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (*informační zákon*). Domáhal se poskytnutí jmen hlavních autorů výsledné zprávy, nazvané „Konzultace a odborné posouzení současného stavu provozu vybraných IS MPSV a poskytovaných ICT služeb vč. doporučení pro zajištění kontinuity“ (*auditní zpráva*), kterou byl ukončen expertní audit oblasti IT technologií ministerstva představený na tiskové konferenci dne 15. 4. 2014. Expertní audit provedla společnost APOGEO ESTEEM, a. s. (*Apogeo*).

[2] Ministerstvo jako povinný subjekt v prvním stupni žádost odmítlo. Podle něj musí nad žalobcovým právem na informace převážet ochrana osobních údajů autorů zprávy. Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti se žalobce bránil rozkladem u ministra práce a sociálních věcí; ten jej napadeným rozhodnutím zamítl.

[3] Žalobu proti rozhodnutí o rozkladu zamítl Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Zpochybnil závěr městského soudu, že autoři auditní zprávy nejsou veřejně činnými osobami, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy (§ 8a odst. 2 informačního zákona). Podle stěžovatele není důležité, zda společnost Apogeo vykonávala audit na základě soukromoprávního, či veřejnoprávního vztahu s ministerstvem. Audit IT systému není totéž jako finanční audit, který by bylo možné podřadit pod fiskální správu.

[5] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem městského soudu, že autory auditní zprávy nelze považovat za příjemce veřejných prostředků (§ 8b odst. 1 informačního zákona). Zákon nezakazuje poskytnout informace o subdodavateli příjemce veřejných prostředků, naopak je poskytnout lze, a to po provedení testu proporcionality. Ten v dané věci vyznívá ve prospěch práva na informace. Stěžovatel se dovolával právního názoru ministryně práce a sociálních věcí, vyjádřeného v dřívějších fázích řízení: podle něj autoři auditní zprávy konkludentně souhlasili s poskytnutím informací o autorství zprávy, neboť věděli, že své služby poskytují veřejnému subjektu, a do zprávy uvedli svá jména a podepsali ji. Zájem autorů auditní zprávy na ochraně jejich osobních údajů je tím oslaben; naopak je zde závažný zájem stěžovatele na poskytnutí jejich jmen. Jen se znalostí jmen lze posoudit, zda autoři zprávy měli potřebné odborné znalosti či zda nebyli ve střetu zájmů.

[6] Protože stěžovatel podal kasační stížnost, aniž uvedl, z jakých důvodů rozsudek městského soudu napadá, byl povinen tyto důvody doplnit ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, jímž byl k tomu vyzván; jen v této lhůtě mohl také rozšířit důvody kasační stížnosti (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel svou kasační stížnost ve lhůtě opravdu (stručně) doplnil. Půl roku nato však zaslal soudu další (rozsáhlejší) „doplnění“, které nereagovalo ani na nějakou písemnost ministerstva (to se k věci nevyjádřilo), ani třeba na novou judikaturu, ale jen detailně líčilo starší skutkové okolnosti případu a přinášelo i nové námitky. K takto formulovanému dalšímu doplnění stěžovatel nebyl oprávněn; nešlo o rozvinutí dříve uplatněných kasačních důvodů (a tedy doplnění kasační stížnosti), ale novou polemiku s krajským soudem. NSS tak k tomuto doplnění nepřihlížel.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podstatou věci je otázka, zda stěžovateli měla být poskytnuta informace o jménech zpracovatelů auditní zprávy. Městský soud při jejím hodnocení dospěl k právnímu závěru, že bylo namístě informaci stěžovateli odeprít z důvodu ochrany osobních údajů, a tedy že rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo správné. NSS se s tímto závěrem ztotožnil.

[9] Právo na informace je ústavně zaručeným základním politickým právem (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) a prostředkem, jímž může veřejnost kontrolovat veřejnou moc (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009-59). Omezit přístup k informacím vztahujícím se k působnosti subjektů uvedených v § 2 odst. 1 informačního zákona lze jen zákonem; musí jít (ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny) o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Platí současně, že rozsah omezení

pokračování

základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně (nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, bod 57).

[10] Městský soud se podrobně zabýval tím, zda jména autorů auditní zprávy měla být stěžovateli poskytnuta na základě § 8b informačního zákona (jakožto jména příjemců veřejných prostředků). Uzavřel, že nikoli, neboť ve smluvním vztahu s ministerstvem ohledně provedení auditu byla společnost Apogeo, nikoli samotní autoři auditní zprávy. Příjemcem veřejných prostředků byla tedy právě Apogeo; jejich poskytnutím se prostředky staly soukromými a jejich další osud už nelze považovat za hospodaření s veřejnými prostředky, které by mělo být podrobeno kontrole prostřednictvím § 8b odst. 1 informačního zákona.

[11] S tímto závěrem NSS souhlasí. Je sice pravdivá stěžovatelova teze, že informační zákon v § 8b nezakazuje poskytnout informace o „subdodavatelích“ příjemce veřejných prostředků (lhostejno přitom, zda se touto zkratkou myslí skutečně externí smluvní dodavatelé, nebo např. zaměstnanci v závislém vztahu), to však ještě neznamená, že tyto informace mají být automaticky poskytnuty. Ustanovení § 8b představuje – z hlediska omezení práva na informace – „výjimku z výjimky“, resp. výjimku ze zákonné výluky upravené v § 8a odst. 1 informačního zákona. Jinak řečeno, § 8a odst. 1 informačního zákona vyjímá z poskytnutí takové informace, které podléhají ochraně osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů – ledaže by se jednalo o osoby uvedené v § 8b informačního zákona, tedy o příjemce veřejných prostředků. Není-li pak naplněna hypotéza § 8b, znamená to, že se „výjimka z výjimky“ nepoužije a je třeba se vrátit do režimu § 8a a posoudit, zda se použije tato zákonná výluka z poskytování informací.

[12] Právě to městský soud učinil. Odkázal na judikaturu, podle níž jméno a příjmení fyzické osoby zásadně nelze považovat za osobní údaj, vždy je však třeba zkoumat okolnosti případu, za nichž mají být tyto údaje poskytnuty (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2022, čj. 6 As 1/2021-34). V této věci bylo podle něj možné požadovaná jména a příjmení spojit s autorstvím auditní zprávy, činností těchto osob pro Apogeo a skutečností, že vykonávají auditorskou činnost. Na základě těchto okolností by podle mínění městského soudu vedl údaj o jménu a příjmení ke konkrétní osobě (osobám), a jednalo by se tak o informace o identifikovatelné fyzické osobě [osobě, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat s odkazem na jméno, případně prvek ekonomické či společenské identity, zde výkon auditní činnosti (čl. 4 odst. 1 GDPR, tedy obecného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně osobních údajů)] Takovým informacím je poskytována právní ochrana. Také s tímto závěrem se NSS ztotožňuje.

[13] To však ještě nutně neznamená, že informace tohoto typu nelze poskytnout. V takovém případě jde o střet stěžovatelova ústavně chráněného práva na informace s jinými ústavními právy autorů auditní zprávy – právem na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Tento střet se obvykle řeší za použití testu proporcionality, pomocí něhož se zdůvodní, které ústavně zaručené právo dostalo v daném případě přednost.

[14] Tento test proporcionality přitom ministerstvo ve správním řízení provedlo a s jeho výsledkem se ztotožnil i ministr v rozkladovém rozhodnutí. Testem proporcionality se zabýval i městský soud, a to v míře, která byla vzhledem k převážně odlišnému zaměření žalobních námitek nadstandardní. Stěžovatel začal zpochybňovat konkrétní test proporcionality provedený v této věci právě až v kasační stížnosti. To mu ale zákon (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) neumožňuje: NSS nemá jako první řešit otázku, kterou stěžovatel nepředložil k řešení už soudu prvního stupně.

[15] NSS souhlasí s městským soudem také v tom, že autory auditní zprávy nelze považovat za veřejně činné osoby, funkcionáře veřejné správy ani její zaměstnance (§ 8a odst. 2 informačního zákona). Tento závěr je správný navzdory nesporné skutečnosti, že audit byl hrazen z veřejných prostředků a ministerstvo jeho zadáním plnilo úkoly v rámci své působnosti v oblasti veřejné správy. To však z autorů auditní zprávy nečiní veřejné funkcionáře, jejichž údaje by bylo možné stěžovateli poskytnout na podkladě § 8a odst. 2 informačního zákona. Nejedná se o přenesení výkonu působnosti, jak se domnívá stěžovatel. Nositelem působnosti zde zůstalo ministerstvo, jen jako prostředek k zajištění konkrétního úkolu plynoucího z této působnosti zvolilo zadání externí osobě.

[16] Námitka, že se nejednalo o finanční audit, je nepřipustná, neboť se mýlí s rozhodovacími důvody městského soudu. Nic o finančním auditu v odůvodnění napadeného rozsudku nezaznělo (městský soud zde hovoří jen o „fiskální správě“, což je pojem teorie správního práva).

[17] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[18] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady vymykající se z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. listopadu 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu